

על קמצא ובר קמצא נחרבה ירושלים

אחד מאנשי ירושלים היה לו אוהב ושמו "קמצא", ושונא היה לו, ושמו "בר קמצא" עשה אותו אדם סעודה. אמר אותו אדם לשמשו: לך והבא לי לסעודה את "קמצא" שהיה אוהבו, ושגה השליח והלך והביא לסעודה את "בר קמצא". הגיע בעל הסעודה, ומצאו לבר קמצא שהיה יושב בסעודה, ואמר לו: הרי אתה הנך שונאי, ומה מעשיך כאן? וציוה לו בעל הסעודה: **קום וצא מן הסעודה!** אמר בר קמצא לבעל הסעודה: הואיל וכבר באתי, הניחני, ואתן לך דמי מה שאוכל ואשתה. אמר לו בעל הסעודה: לא אסכים שתישאר בסעודתי! חזר בר קמצא ואמר לבעל הסעודה: אוסיף ואתן לך דמי מחצית כל הסעודה, ובלבד שתניחני; אמר לו בעל הסעודה: לא, אינני מסכים! חזר ואמר בר קמצא לבעל הסעודה: אוסיף ואתן לך דמי כל הסעודה, ובלבד שתניחני לנפשי; אמר לו בעל הסעודה: לא!

אחז בעל הסעודה בידו של בר קמצא, העמידו והוציאו מן הסעודה.

אמר בר קמצא בלבד:

הואיל וישבו שם החכמים, ולא מיחו בבעל הסעודה על שביישני, משמע שנחש בעיניהם

המעשה שעשה. אלך ואלשין עליהם בפני המלך

הלך בר קמצא ואמר לקיסר הרומאי: מרדו בך היהודים!

ומפה התחיל החורבן של ירושלים

מסכת שבת נה.

אמר לו הקדוש ברוך הוא לגבריאל לך ורשום על מצחן של צדיקים תיו של דיו שלא ישלטו בהם

מלאכי חבלה ועל מצחם של רשעים תיו של דם כדי שישלטו בהם מלאכי חבלה

אמרה מדת הדין לפני הקדוש ברוך הוא רבוננו של עולם מה נשתינו אלו מאלו אמר לה הללו צדיקים

גמורים והללו רשעים גמורים אמרה לפניו רבוננו של עולם הנה בידם למחות ולא מיחו אמר לה גלוי

וידוע לפני שאם מיחו בהם לא יקבלו מהם

אמרה לפניו רבוננו של עולם אם לפניך גלוי להם מי גלוי והיינו דכתיב זקן בחור ובתולה טף ונשים

תהרגו למשחית ועל כל איש אשר עליו התו אל תגשו וממקדשי תחלו וכתוב ויחלו באנשים הזקנים אשר

לפני הבית

תני רב יוסף אל תקרי מקדשי אלא מקודשי אלו בני אדם שקימו את התורה

כלה מאלף ועד תיו

והיום בימינו ממש - אונסים אנשים להזריק תרכיב נסיוני לגופם.

מאיימים בפיטורים! למי שלא יזריק או שלא מסכים להיבדק פעמיים

בשבוע בבדיקת מטוש שמחוטא בחומר מסרטן!

ילדים נכפים לעטות מסיכה ולמנוע חמצן לגופם :- (בזמן שאתם רוקדים

בחתונות ללא מסכות

אומרים אחד לשני שהוא מפיץ מחלה....

וכולם שותקים.

אל תהיו שותפים לחורבן